

Rechtbank van koophandel te Antwerpen, vonnis van 8 oktober 2014

Internationale bevoegdheid – Artikel 23 Brussel I Verordening – Vormvereisten – Forumbeding in de algemene voorwaarden – Algemene voorwaarden uitdrukkelijk deel van de overeenkomst – Voorkennis van de medecontractant

Compétence internationale – Article 23 Règlement Bruxelles I – Conditions de forme – Les conditions générales – Clause de compétence dans les conditions générales – Conditions générales font partie intégrante du contrat – Connaissance préalable du cocontractant

Inzake:

B. B. BVBA, met vennootschapszetel te [...], met ondernemingsnummer [...];
Aanleggende partij op hoofdvordering, verwerende partij op tegenvordering, verschijnt door V. H. E., in zijn hoedanigheid van zaakvoerder, bijgestaan door meester H. Van Gompel, advocaat te 3500 Hasselt, Herkenrodesingel 4 bus 1, besluitende en pleitende in het Nederlands;

tegen

T. BV, vennootschap naar Nederlands recht, KvK-nummer [...], met vennootschapszetel gevestigd te Nederland, [...];
Verwerende partij op hoofdvordering, aanleggende partij op tegenvordering, aanleggende partij op tussenvordering t.o. v. M. en B.; vertegenwoordigd door meesters A. Verlinden en A. Vanvaerenbergh, advocaten te 1050 Brussel, Louizalaan 106, besluitende en pleitende in het Nederlands;

M. BV, vennootschap naar Nederlands recht, met vennootschapszetel gevestigd te Nederland, [...], Kvk-nummer [...];
Verwerende partij in gedwongen tussenkomst en vrijwaring, T. op tussenvordering t.o.v. T., die verschenen is door meester T. Luyten, advocaat te 2000 Antwerpen, Everdijstraat 43;

H. G. V., met maatschappelijke zetel gevestigd te [...], met ondernemingsnummer [...];
Verwerende partij in gedwongen tussenkomst en vrijwaring, die verschenen is door meester C. Clijmans loco meester E. Clijmans, advocaat te 2000 Antwerpen, Schemersstraat 30;

en inzake:

B. O. BV, rechtsopvolger van B. D. BV, vennootschap naar Nederlands recht, met maatschappelijke zetel gevestigd te Nederland, [...];
Aanleggende partij op hoofdvordering t.o.v. T., aanleggende partij op tussenvordering tegen B. B., verwerende partij op tegenvordering t.o.v. T., die verschenen is door meester F. Sels, advocaat te 2018 Antwerpen, Hemelstraat 3;

tegen

T. BV, vennootschap naar Nederlands recht, KvK-nummer [...], met maatschappelijke zetel gevestigd te Nederland, [...];

Verwerende partij op hoofdvordering, vertegenwoordigd door meesters A. Verlinden en A. Vanvaerenbergh, advocaten te 1050 Brussel, Louizalaan 106, besluitende en pleitende in het Nederlands;

volgt het vonnis

Gelet op het tussenvonniss van 31 december 2012, waarbij de zaken gekend onder de rolnummers A/12/03632 en A/12/03692 werden samengevoegd;

Gelet op de door partijen neergelegde besluiten en stukken;

Gelet op de behandeling van de zaak op de zitting van 10 september 2014.

DE VOORGAANDEN

Voor een uiteenzetting van de voorgaanden verwijst de rechtbank naar het tussenvonniss van de eerste kamer van 31 december 2012.

De rechtbank herneemt beknopt als volgt:

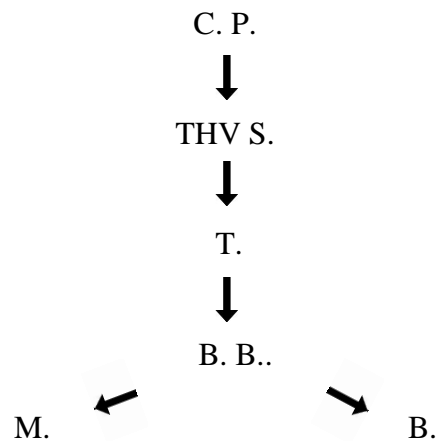
1. B. B. werd door T. initieel beopdracht met werken ter identificatie en verwijdering van verdachte objecten in de omgeving van "gebied A "en "het kabeltracé" van het windmolenpark [...].

T. was zelf onderaannemer van de THV S. die voor de bouwheer NV C. P. van het off-shore windturbine project de mariene en elektrische infrastructuurwerken uitvoerde.

B. B. deed met het oog op de uitvoering ervan beroep op M. enerzijds en B. anderzijds.

Schematisch kan het voormelde contractuele kader als volgt worden voorgesteld.

Begin juni 2012, op het ogenblik dat B. B. bezig was met het werken in sectie A, werd zij tevens verzocht om dringend bepaalde locaties, in de buurt van Kabel B, steenvrij te maken.

T. stelt dat tijdens de uitvoering van deze bijkomende werken, de kapitein van het ms. J., schip van M., een grove fout beging bij het ophalen van de ankers waardoor de exportkabel werd beschadigd.

T. beweerde dat de herstellingswerkzaamheden voorlopig begroot kunnen worden op 12.260.90€ en hield haar contractspartij, B. B. hiervoor aansprakelijk.

2. B. B. onderschreef bij H. G. V. een polis burgerrechtelijke bedrijfsproducten en beroepsaansprakelijkheid voor de volgende activiteiten: opsporen, blootleggen en uitgraven van munitie zonder ontmijning van munitie, springtuigen of andere explosieven.

3. T. hield betaling van de drie facturen van B. B. in.

Op haar beurt betaalde B. B. de facturen niet van haar aannemers M. en B.

B. B. leidde procedure in tegen T. in betaling van de openstaande facturen. Zij heeft ook M. en H. G. V. in gedwongen tussenkomst gedagvaard.

Bij afzonderlijke procedure heeft B. lastens T. de rechtstreekse vordering ingesteld o.g.v. art. 1798 B.W.

4. In het tussenvonnis van 31 december 2012 heeft de rechtbank de beide zaken samengevoegd en heeft zij T. bij toepassing van artikel 735 Ger.W. veroordeeld tot betaling aan B. B. van het provisioneel bedrag van 458.191,00 euro, zijnde de hoofdsommen van de volgende twee facturen:

- Nr. 12078 dd. 7 augustus 2012 (werkzaamheden juli 2012) t.b.v. 405.339,- €
- Nr. 12079 dd. 9 augustus 2012 (kosten "demobilisatie schip") t.b.v. 42.852,- €

Over de gegrondheid van de eerste factuur die B. B. aan T. had uitgereikt, nl. factuur 12069 dd. 5 juli 2012 (werkzaamheden juni 2012) t.b.v 396.730,- €, heeft de rechtbank zich nog niet uitgesproken.

Bij de toekenning van de twee voormelde facturen oordeelde de rechtbank ondermeer dat art. 6.4. van de algemene voorwaarden van B. B. de toepassing van de exceptie van niet-uitvoering uitsloot en stelde de rechtbank vast dat de exceptie van niet-uitvoering door T. in casu niet ter goeder trouw werd toegepast.

In het kader van de uitvoering van het tussenvonniss kwam er tussen partijen een akkoord tot stand waarbij werd overeengekomen dat het bedrag van de veroordeling door T. bevrijdend kon worden voldaan d.m.v. deelbetalingen aan M. en B. (van vorderingen die deze laatsten op hun beurt hadden t.o.v. B. B.), en wel als volgt: B.: 324.686,- € en M.: 123.505,- €.

Partijen hebben na het tussenvonniss en in de loop van de conclusieronde hun vorderingen deels aangepast. Hierna volgt het voorwerp van de vorderingen zoals vermeld in de laatste synthesebesluiten.

De standpunten van partijen komen aan bod in het kader van de beoordeling van de vorderingen.

VOORWERP VAN DE VORDERINGEN

De vordering van B. B. strekt ertoe:

1. T. o. v. T.

- Haar hoofdvordering lastens T. ontvankelijk en gegrond te verklaren; dienvolgens T. veroordelen tot betaling van een bedrag van 451.938,48 €, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten aan de intrestvoet overeenkomstig art. 5 van de Wet van 2 augustus 2002 betreffende bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties op de resterende hoofdsom van 432.106,85 € vanaf 1 september 2013 tot op het ogenblik van de algehele betaling door T.; T. tevens te veroordelen tot de gerechtelijke intresten aan de wettelijke intrestvoet op een bedrag van 2.500,- € vanaf de dag van dagvaarding tot op het ogenblik van de algehele betaling door T.;
- de tegenvordering van T. ontvankelijk, minstens deze tegenvordering niet in staat van wijzen te verklaren en ter zake toepassing te maken van art. 810 Ger.W.; deze tegenvordering ongegrond te verklaren bij gebrek aan bewijs; uiterst ondergeschikt deze tegenvordering hoogstens gegrond te verklaren voor een bedrag van 27.218,- €, te vermeerderen met moratoire intresten vanaf 9 juli 2012 t.e.m. de dag van betaling;
- de bijkomende tussenvordering van B. B. lastens T. ontvankelijk en gegrond te verklaren; dienvolgens en in zoverre de tegenvordering van T. lastens B. B. ontvankelijk, doch ongegrond zou worden verklaard, T. te veroordelen B. B. te vrijwaren tot betalen van rechtsplegingsvergoedingen en andere gerechtskosten die zij zou verschuldigd zijn aan M., dan wel aan H. G. V., evenals tot de eigen gerechtskosten van B. B. t.o.v. M. en H. G. V.;

- T. te veroordelen tot alle kosten van het geding begroot op een bedrag van 16.904,90 € (dagvaarding: 404,90 €/RPV: 16.500,- €);

2. T.o.v. M.

- te zeggen voor recht dat de Rechtbank van Koophandel te Hasselt internationale rechtsmacht heeft om kennis te nemen van de tussenvordering in vrijwaring lastens M.;
- in zoverre de tegenvordering van T. lastens B. B. ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard, deze vordering in tussenkomst en vrijwaring ontvankelijk en gegrond te verklaren; dienvolgens M. te veroordelen B. B. integraal, in hoofdsom, intresten en kosten te vrijwaren voor alle bedragen die zij verschuldigd zal zijn aan T. t.g.v. het incident van 11 juni 2012 aan exportkabel B; M. tevens te veroordelen tot alle kosten van het geding die in hoofde van B. B. kunnen worden begroot op een bedrag van 1.749,38 € (dagvaarding: 429,38 €/RPV: 1320,- €);
- akte te verlenen aan B. B. dat ze zich alle rechten voorbehoudt over te gaan tot terugvordering van een bedrag van 123.505,- € met alle aankleven;

3. T.o.v. B.

- te zeggen voor recht de tussenvordering die door B. ondergeschikt wordt gesteld lastens B. B. per 10 september 2014 hoogstens betrekking kan hebben op een bedrag van 22.980,44 €, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf 11 september 2014 aan de intrestvoet overeenkomstig art. 5 van de Wet van 2 augustus 2002 op een hoofdsom van 20.476,17 €;
- akte te verlenen van het feit dat B. B. zich dienaangaande voor het overige gedraagt naar de wijsheid van de rechtbank, in zoverre de toepasselijke rechtsplegingsvergoeding wel dient te worden begroot (beperkt) op een bedrag van 2.750,- €;

4. T.o.v. H. G. V.

- in zoverre de tegenvordering van T. lastens B. B. ontvankelijk en gegrond zou worden verklaard, de vordering in tussenkomst en vrijwaring lastens H. G. V. ontvankelijk en gegrond te verklaren; dienvolgens H. G. V. te veroordelen om B. B. integraal, in hoofdsom, intresten en kosten, binnen de grenzen van de contractuele maximale dekking overeengekomen in polis nr. 6099993014723 van 20 april 2012 (met name een bedrag van 2.500.000,- €), te vrijwaren voor alle bedragen die zij verschuldigd zal zijn aan T. ten gevolge van het incident van 11 juni 2012; H. G. V. alsdan tevens te veroordelen tot betalen van alle kosten in hoofde van B. B. begroot op een bedrag van 1.410,61 € (dagvaarding: 190,61 €/RPV: 1.320,- €);
- het tussen te komen vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren

De vordering van T. strekt ertoe:

- De vordering van B. B. ongegrond te verklaren;
- De vordering van B. onontvankelijk te verklaren bij gebreke aan rechtsmacht, minstens ongegrond te verklaren bij gebreke aan rechtsgrond;
- Haar tegenvorderingen onontvankelijk en gegrond te verklaren, en dienvolgens:
 - B. B. te veroordelen tot betaling aan T. BV van een schadevergoeding, voorlopig begroot op 500.000,00 euro, onder voorbehoud van verdere aanpassing in min of meer in de loop van het geding, te vermeerderen met de vergoedende intresten aan de wettelijke intrestvoet vanaf de dag van neerlegging van de huidige conclusie;
 - B. B. tevens te veroordelen tot (terug)betaling aan T. BV van een bedrag van 448.191,00 euro, te vermeerderen met de wettelijke intresten vanaf de datum van betaling; *in ondergeschikte orde*, M. te veroordelen tot (terug)betaling aan T. BV van een bedrag van 123.505,00 euro te vermeerderen met de wettelijke intresten vanaf de datum van betaling en B. te veroordelen tot (terug)betaling aan T. BV van een bedrag van 324.686,00 euro te vermeerderen met de wettelijke intresten vanaf de datum van betaling.
- B. B. te horen veroordelen tot de kosten, met inbegrip van de rechtsplegingsvergoeding, in hare hoofde begroot op 7.700,00 euro;
- Het vonnis uitvoerbaar bij voorraad te verklaren niettegenstaande elk verhaal en met uitsluiting van kantonnement.

De vordering van H. G. V. strekt ertoe:

de vordering van B. B. lastens haar ongegrond te verklaren en B. B. te veroordelen tot de kosten van het geding, in hare hoofde begroot op RPV- 16.500 €.

De vordering van M. strekt ertoe:

- Zich zonder internationale rechtsmacht te verklaren om van de vorderingen van B. B. en T. tegen haar kennis te nemen.
- De vrijwaringsvordering van B. B. in ieder geval ongegrond en/of zonder voorwerp te verklaren.
- De subsidiaire tusseneis van T. tegen haar onontvankelijk, minstens ongegrond te verklaren.
- In uiterst ondergeschikte orde te zeggen voor recht dat M. gerechtigd is haar aansprakelijkheid te beperken tot het bedrag van EUR 242.605,-, minstens tot het bedrag van EUR 1.149.625,01.

- B. B. en T. te veroordelen tot de kosten van de procedure, voorlopig begroot op een rechtsplegingsvergoeding (basisbedrag) van EUR 16.500,- (vrijwaringsvordering B. B.) en een rechtsplegingsvergoeding (basisbedrag) van EUR 5.500,- (subsidiare tussenvordering T.).

De vordering van B. strekt ertoe:

- De vordering van B. O. BV tegen T. BV ontvankelijk en gegrond te verklaren en dienvolgens T. BV te veroordelen tot betaling van 51.506,25 €, te vermeerderen met de conventionele moratoire interesten vrijwillig herleid tot 18% per jaar tot op de dag van integrale en definitieve betaling.
- De tussenvordering van B. O. BV tegen B. B. BVBA ontvankelijk en gegrond te verklaren en B. B. BVBA derhalve te veroordelen tot betaling aan B. O. BV van een bedrag van 51.506,25 € te vermeerderen met de conventionele moratoire interesten vrijwillig herleid tot 18% per jaar tot op de dag van integrale en definitieve betaling, met dien verstande dat de betalingen die T. BV aan B. O. BV verricht uit hoofde van de rechtstreekse vordering van deze bedragen in mindering moeten worden gebracht.
- T. BV en B. B. BVBA in solidum en/of solidair, minstens de ene bij gebreke van de andere, te veroordelen tot de kosten van het geding, begroot aan de zijde van B. O. BV op dagvaardingskosten 559,52 € en rechtsplegingsvergoeding 7.700,00 €.

BEOORDELING

Het geschil tussen B. B. en T.

In het kader van dit geschil oordeelt de rechtbank dat de hoofdvordering gegrond is. De beoordeling van de tegenvordering is nog niet volledig in staat van wijzen.

Wat de hoofdvordering betreft:

1. In haar tussenvonnissen heeft de rechtbank reeds geoordeeld dat *in casu* de algemene voorwaarden van B. B. van toepassing zijn op de rechtsverhouding tussen partijen.

Deze algemene voorwaarden bevatten in de artikelen 4.5 en 6.4 een beperkende ENAC clausule waarbij de toepassing door T. van de niet-uitvoeringsexceptie (= ENAC) contractueel werd weg bedongen. De rechtbank ziet *in casu* geen reden om te twijfelen aan de rechtsgeldigheid van dit contractueel beding. Het algemeen rechtsbeginsel van de ENAC is niet van dwingend recht en het staat partijen vrij om de toepassing ervan te clausuleren.

Volgens T. zou een beperkende ENAC clausule in geen geval de toepassing van het opschortingsrecht mogen uitsluiten in geval van een zware of opzettelijke fout in hoofde van de medecontractant. T. verwijst hier naar de rechtspraak inzake aansprakelijkheidsbeperkingsbedingen.

De ENAC-clausules en de aansprakelijkheidbeperkingsclausules zijn evenwel van fundamenteel verschillende aard. De ENAC is een tijdelijk opschortingsrecht van prestaties als zekerheid en drukkingsmiddel in functie van de uitoefening door de wederpartij van zijn eigen verbintenis, daar waar exoneratiebedingen de omvang van de verbintenissen zelf beperken en afbakenen.

De uitsluiting van de ENAC heeft niet tot gevolg dat het voorwerp van de verbintenissen van B. B. wordt uitgehold.

Bovendien, en dit ten overvloede, is volgens de rechtbank niet bewezen dat het schadegeval van 11 juni 2012 te wijten was aan een opzettelijke fout en/of onverschoonbare nalatigheid van B. B./diens onderaannemer.

Het voorgaande impliceert dat T. ten onrechte de betaling van de facturen heeft ingehouden.

2. Om de openstaande factuur van B. B. niet te moeten betalen beroept T. zich in ondergeschikte orde op schuldvergelijking met het bedrag van de beweerdelijk geleden schade.

Maar *in casu* werd ook de wettelijke schuldvergelijking contractueel uitgesloten in artikel 4.5 van de algemene voorwaarden. De rechtbank ziet ook hier geen reden om te twijfelen aan de rechtsgeldigheid van deze uitsluiting.

Bovendien, en voor zover als nodig, stelt de rechtbank vast dat minstens niet was voldaan aan de liquiditeitsvereiste. Immers, op het ogenblik dat T. besliste om de betaling van de opeisbare facturen in te houden, diende de omvang van de beweerdelijk geleden schade nog te worden geraamd. Een eerste ruwe raming van de schade ("*werkstaat van opgelopen kosten*") maakte T. pas in maart 2013 aan B. B. over. B. B. heeft die raming steeds met klem betwist. Uiteindelijk heeft T. haar schade ook drastisch herleid van 12.260.900,00 euro in haar tweede besluiten naar 500.000,00 euro in haar derde en laatste besluiten. Zelfs tot op heden staat het bedrag van haar schade niet vast (zie *infra*).

De vordering tot schadevergoeding die nog moet worden begroot door de rechter, is geen liquide vordering (R. HOUBEN, *Schuldvergelijking*, Antwerpen, Intersentia, 2010, 197-198). Het is pas op datum van huidig vonnis dat de liquiditeit van de vordering mogelijk komt vast te staan.

Er was dienvolgens niet voldaan aan de voorwaarden van wettelijke compensatie.

De afrekening van B. B. zoals vermeld op p. 29 van haar synthesebesluiten komt de rechtbank correct en aanvaardbaar over.

Wat de tegenvordering betreft:

3. T. spreekt B. B. aan op basis van het contractuele aansprakelijkheidsregime: zij verwijt B. B. (en/of diens uitvoerder) een "grove contractuele fout".

T. stelt in haar besluiten dienaangaande het volgende: "*het achteloos negeren van alle standaardprocedures bij het ophalen van de ankers, met name het niet respecteren van de veiligheidszone rond de kabels, het eerst ophalen van de voorankers bij een sterke*

noordwaarts gerichte stroming en het niet verticaal loodrecht maar van op afstand binnenhalen van de ankers, dwars over exportkabel 8, het meer dan aannemelijk maakte dat er schade aan de export kabel 8 zou optreden."

De rechtbank treedt deze analyse van het ontstaan van de schade bij. Het staat wel niet vast dat het hier om een grove professionele fout gaat of een bewuste roekeloosheid.

Wat voor de rechtbank wel vaststaat is dat B. B. (diens uitvoerder) bij de uitvoering van de overeenkomst de veiligheidsplicht ten aanzien van goederen niet heeft nageleefd, ook al maken deze goederen als dusdanig niet het voorwerp van het contract zelf uit.

Men zou immers kunnen voorhouden dat het voorwerp van de overeenkomst beperkt was tot *"de identificatie en het verwijderen van de verdachte objecten"* en dat het intact laten van exportkabel B eigendom van C. P. als dusdanig geen voorwerp van de overeenkomst uitmaakte.

Maar een dermate beperkte en enge invulling van de contractuele verplichtingen zou het voorwerp van de overeenkomst al te zeer uithollen en zou de legitieme verwachtingen van T. als contractspartij schenden.

Volgens de rechtbank werd hier een veiligheidsplicht geschonden die minstens op stilzwijgende wijze door aanvulling deel uitmaakte van het contractuele kader. B. B. (diens uitvoerder) heeft in casu niet gehandeld zoals men mocht verwachten van een normaal vooruitziend en voorzichtige contractspartij in dezelfde omstandigheden geplaatst.

Nu het hier om een geval van contractuele aansprakelijkheid en niet van buitencontractuele aansprakelijkheid gaat, impliceert dit dat T. zich de tussen partijen bedongen exoneratiebedingen zal tegengeworpen zien (infra, randnr. 6).

4. B. B. verwijt T. dat zij bij de herstelling van de beschadigde kabel te eigengereid te werk is gegaan, geen tegensprekelijke vaststellingen heeft uitgelokt en door het herstel van de kabel op onaanvaardbare wijze tot buitengerechtelijke vervanging is overgegaan.

De rechtbank deelt dit standpunt niet. Ten tijde van de vaststelling en het herstel van de schade heeft T. wel correct gehandeld.

Dat de exportkabel door toedoen van haar onderaannemer ernstig werd beschadigd kon B. B. niet redelijk betwisten. Dit bleek reeds uit de videobeelden die de duikploeg op haar vraag had gemaakt op 13 juni 2012.

Ook staat vast dat na de beschadiging van de kabel de Zweedse fabrikant A. geen garantie op de kabel meer wenste te verlenen. Deze beslissing heeft B. B. nooit in twijfel getrokken. Reeds omwille van de intrekking van de fabrieksgarantie drong zich een herstel van de kabel op.

B. B. heeft de noodzaak tot herstel nooit op gemotiveerde wijze in twijfel getrokken en dit geldt eveneens ten aanzien van de herstellingswijze die werd gehanteerd.

T. heeft B. B. dienaangaande afdoende ingelicht middels de brieven van 9 juli 2012, 4 september 2012, 5 oktober 2012, 20 november 2012, de expertisevergadering van 14 december 2012 alsook middels schrijven van 4 maart 2013.

B. B. heeft nooit aangegeven dat zij zelf tot herstel van de kabel wenste over te gaan. Zij beschikte daartoe ook niet over de vereiste kennis en expertise. B. B. was er zich terdege van bewust dat het herstel van een dergelijke kabel een uitermate technische en delicate aangelegenheid was die best in handen van de fabrikant en de opdrachtgever C. P. zou blijven. Vermits de export van de opgewekte stroom van het offshore windmolenpark ernstig in gevaar kwam, was de herstelling ook dringend. T. heeft te goeder trouwen schadebeperkend gehandeld.

In de gegeven omstandigheden kan B. B. achteraf de regelmatigheid van het eigen herstel door T. niet meer betwisten.

5. *Wat de omvang van de schade betreft*

T. heeft haar schadeanspraken in haar laatste besluiten herleid tot een bedrag van 500.000,00 euro, zijnde het bedrag dat de verzekeringsmaatschappijen van C. P. / T. niet ten laste zouden nemen.

Slechts op de zitting van 10 september 2014 legde T. twee stukken neer die dit schadebedrag zouden onderbouwen: brief van 7 november 2013 van bouwheer C. P. aan THV S. en de brief van THV S. van 18 november 2013 aan T. In deze brieven is melding dat de C. verzekeraars van C. P. de schade voor hun rekening nemen behoudens de contractuele vrijstelling van 500.000,00 euro.

Volgens de rechtbank maakten de andere partijen in het geding ten aanzien van dit bedrag terecht de volgende twee bezwaren:

- T. bewijst niet dat zij effectief dit bedrag van 500.000,00 euro heeft ten laste genomen. Op de zitting deelde zij mee dat het bedrag zou zijn verrekend met haar eigen vorderingen t.o.v. THV S. Van deze beweerde compensatie ligt evenwel geen bewijs voor. Het is mogelijk dat T. het bedrag van 500.000,00 euro ten laste heeft genomen, maar zij moet dit wel bewijzen. Het is ook niet geweten welke de reactie is geweest van T. na ontvangst van het schrijven van THV S. van 18 november 2013. Is zij toen zondermeer akkoord gegaan met de aansprakelijkheidstelling voor een bedrag van 500.000,00 euro? De rechtbank spreekt zich nog niet uit over de schadebegroting. Zij heropent de debatten om T. toe te laten bijkomende bewijselementen aan te dragen omtrent haar schade;
- Op de zitting van 10 september 2014 verwezen de andere partijen terecht naar artikel 38 van de C. overeenkomst waarin bepaald is dat de eventuele aansprakelijkheid van de THV S. in ieder geval beperkt zal zijn tot een bedrag van 200.000,00 euro en dat in het geval de verzekeringsvrijstelling dit bedrag overschrijdt, het saldo ten laste van C. P. moet blijven.

Gelet op deze duidelijk contractuele aansprakelijkheidsbeperking is het onduidelijk waarom de THV S. toch akkoord is gegaan met de tenlasteneming van 500.000,00 euro. B. B. heeft er

belang bij zich op die contractuele bepaling in de C. overeenkomst te beroepen. Deze aansprakelijkheidsbeperking kan door B. B. aan T. worden tegengeworpen (Cass. 22 april 1977, RW. 1978-79,655). Door het bestaan van dat beding kan de eigen aansprakelijkheid van B. B. niet méér bedragen dan 200.000,00 euro in hoofdsom.

Voor zover T., na heropening van de debatten, haar schade aantoont zal de omvang van de aansprakelijkheid van B. B. in ieder geval beperkt zijn tot 200.000,00 euro.

6. Tenslotte dient rekening worden gehouden met artikel 7.4 van de algemene voorwaarden van B. B. dat de omvang van haar gehoudenheid beperkt tot de waarde van de *"overeenkomstige factuur"*.

De vraag stelt zich wat in casu onder de 'overeenkomstige' factuur moet worden begrepen?

Volgens B. B. kan zij hoogstens gehouden zijn tot creditering van de door haar m.b.t. het incident van 11 juni 2012 gefactureerde bedragen. Het gaat om de werken uitgevoerd op 11 en 13 juni 2012 voor een bedrag van 27.218,00 euro.

Volgens T. kan deze aansprakelijkheidsbeperking enkel zo worden begrepen dat de aansprakelijkheid van B. B. beperkt is tot het bedrag van de volledige aannemingsom, zijnde 844.921,0 euro.

De rechtbank weerhoudt geen van beide standpunten.

Vermits in artikel 7.4 sprake is van 'de factuur' kan enkel rekening worden gehouden met het volledige bedrag van de factuur waarin de werken die tot de aansprakelijkheid hebben aanleiding gegeven werden aangerekend. Partijen waren overeengekomen om de prestaties op maandelijkse basis te factureren zodat zij ook enigszins de omvang van de aansprakelijkheidsbeperking op voorhand konden inschatten.

Vermits het bedrag van de 'overeenkomstige' factuur (factuur nr. 12069 van 5/07/2102 t.b.v 396.730,00 euro) het bedrag van de maximale gehoudenheid van B. B. overschrijdt, is er geen reden om het bedrag van de maximale gehoudenheid van 200.000,00 euro bijkomend te herleiden.

7. In het licht van het voormelde onder randnrs. 2-3 is de vordering van T. tot terugbetaling van het bedrag van 448.191,00 euro ongegrond. Die vordering kon sowieso niet worden toegekend zonder het gezag van gewijsde van het tussenvonnissen te schenden.

8. Wat tenslotte de bijkomende tussenvordering van B. B. lastens T. betreft strekkende tot de tenlasteneming van de gedingkosten verbonden aan de gedwongen tussenkomsten van H. G. V. en M.

B. B. heeft het initiatief genomen om deze beide partijen in de procedure te betrekken. Zij draagt het procesrisico zodat zij de eventuele gedingkosten niet op T. kan verhalen.

Het geschil tussen B. B. en M.

9. M. betwist terecht de internationale rechtsmacht van de rechtbank.

De vraag of de Belgische rechtbanken rechtsmacht hebben dient worden beoordeeld op basis van de bepalingen van Verordening (EG) nr. 44/2001 van de Raad van 22 december 2000 betreffende de rechterlijke bevoegdheid, de erkenning en de tenuitvoerlegging van beslissingen in burgerlijke en handelszaken (EEX-Verord).

M. toont op overtuigende wijze aan dat tussen partijen een rechtsgeldige overeenkomst bestond tot aanwijzing van de bevoegde rechter (art. 23 EEX-Verord). Haar algemene voorwaarden bevatten een bevoegdheidsbeding, dat uitsluitende bevoegdheid verleent aan de rechtbanken van Rotterdam.

De rechtbank doet in het kader van de beoordeling van haar rechtsmacht geen uitspraak over de vraag of de contractuele relatie als een huurovereenkomst dan wel als een aanneming van werk moet worden gekwalificeerd.

10. De rechtbank overloopt in detail de stappen die aan de sluiting van de 'huurovereenkomst' van 28/29 februari 2012 zijn vooraf gegaan. Partijen hadden overigens in het jaar 2010 reeds voor de eerste fase van het [...] project samengewerkt en zij hanteerden toen identiek dezelfde contractuele documenten.

Volgend op een offerteaanvraag van B. B. maakte M. per e-mailbericht van 8 februari (12u31) de volgende offerte over:

*"Onderwerp: Aanbieding 12067 MPV J. Project [...] Fase 3
Bijlagen: AV M. Nederlands.pdf Certificaten.zip*

Beste heer H., beste V.,

*Refererend naar onze prettige onderhouden, kunnen wij u hierbij onze tariefstelling aanbieden, als gedaan voor Fase 1 & 2 van het [...] Project, conform de Algemene M. Voorwaarden 2010, welke zijn toegevoegd bij deze email:
[...]*

Mochten er nog vragen en/of opmerkingen zijn, dan hoor/lees ik het graag. Zoals voor Fase 1 & 2, willen wij graag weer de werkzaamheden gezamenlijk uitvoeren, daar beide Fases ons inziens naar wederzijdse tevredenheid zijn gelopen. Wanneer komt u het uit om het voorstel door te spreken?"

Aan dit e-mailbericht werden effectief de algemene voorwaarden van M. toegevoegd.

Na ontvangst van de offerte heeft B. B. per e-mailbericht van 9 februari 2012 om bijkomende verduidelijkingen/toelichting gevraagd. De gevraagde bijkomende gegevens heeft M. in de loop van 9 februari 2012 per e-mail aan B. B. bezorgd.

Vervolgens ondertekenden partijen op 28/29 februari 2012 een afzonderlijke beknopte overeenkomst ('agreement') waar in artikel 3 het volgende is vermeld:

"The Agreement consist of this document and the documentation as listed below, all of which by this reference are incorporated herein and made part of the Contract:

- a. *The Special Conditions Rental with personnel*
- b. *Standard Term and Conditions M. 2010*
- c. *Offer of Owner dated 08-02-2012 with reference number 12067 and the additional information dated 09-02-2012*

Vertaling door B. B.: “*De Overeenkomst bestaat uit dit document en de hierna vermelde documentatie die door de verwijzing ernaar in de Overeenkomst worden geïncorporeerd en er deel van uitmaken:*”

- d. *De Bijzondere Voorwaarden Huur met personeel*
- e. *De Standaard Algemene Voorwaarden M. 2010*
- f. *Aanbod van Eigenaar (eigen toevoeging: M.) van 08-02-2012 met de referentienummer 12067 en de bijkomende informatie van 09-02-2012”*

11. Aldus staat vast dat:

1. partijen uitdrukkelijk overeenkwamen dat de algemene voorwaarden van M. deel uitmaakten van de overeenkomst;
2. B. B. voorafgaand aan de sluiting van de overeenkomst een kopie van de algemene voorwaarden heeft ontvangen. Het feit dat de algemene voorwaarden enkel per e-mail werden overgemaakt doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Heden ten dage is het immers gebruikelijk dat documenten per elektronische post worden verzonden. Het e-mailbericht van 8 februari 2012 verwees bovendien uitdrukkelijk naar de in bijlage gevoegde algemene voorwaarden.

Deze beide vaststellingen doen de rechtbank besluiten dat er *in casu* voldaan is aan de vormvereiste van artikel 23.1 a) EEX-Verord.

Volgens B. B. zouden die drie voormelde documenten en het daarin vervatte forumbeding haar niet tegenstelbaar zijn omdat die documenten niet alsdusdanig bij de overeenkomst waren gevoegd en door haar niet werden ondertekend.

Dit standpunt overtuigt niet. Er was immers overeenstemming dat de algemene voorwaarden deel uitmaakten van de overeenkomst en de algemene voorwaarden waren in het bezit van B. B.

De toepasselijkheid van een in algemene voorwaarden opgenomen forumbeding vereist dat de medecontractant voorafgaand aan de totstandkoming van de overeenkomst effectief kennis heeft genomen of redelijkerwijze kennis heeft kunnen nemen van dit forumbeding en dit beding heeft aanvaard (Antwerpen (8^e k), 25 januari 2012, inzake 2010/AR/3408, Hydro Engineering SAS t. Umacon NV, niet gepubliceerd).

M. beroept zich dienvolgens terecht op het forumbeding zodat de rechtbank dient vast te stellen dat zij zonder rechtsmacht is om kennis te nemen van de vordering van B. B. tegen M.

De vordering van B. B. t.o.v. H. G. V.

H. G. V. betwist terecht haar gehoudenheid tot dekking onder de polis die B. B. bij haar heeft afgesloten.

12. B. B. heeft bij H. G. V. met ingang van 24/02/2010 een polis ondertekend die de burgerrechtelijke bedrijfs-, producten- en beroepsaansprakelijkheid en de waarborg rechtsbijstand dekt.

De polis bestaat uit een set bijzondere voorwaarden en een set algemene voorwaarden “voor de verzekering van de burgerrechtelijke aansprakelijkheid ondernemingen” (STUKKEN 1 & 2 H. G. V.).

B. B. doet beroep op de dekking van de polis onder de waarborg burgerrechtelijke bedrijfsaansprakelijkheid.

Voorheen heeft de rechtbank reeds geoordeeld dat de aansprakelijkheid van B. B. van contractuele aard is (randnr. 3).

Ook B. B. zelf houdt niet voor dat haar buitencontractuele aansprakelijkheid in het gedrang is.

Volgens H. G. V. is de contractuele aansprakelijkheid niet gedekt onder de polis. Artikel 1 van de algemene voorwaarden bepaalt het volgende:

“ARTIKEL 1 - VOORWERP VAN DE DEKKING

Onderhavige verzekering dekt de buitencontractuele aansprakelijkheid van de verzekerde voor schade die hij aan derden berokkent tijdens de uitbating van de onderneming in het kader van de in de Bijzondere Voorwaarden omschreven activiteiten.

De contractuele aansprakelijkheid is enkel gedekt indien zij voortvloeit uit een feit dat op zich zelf aanleiding kan geven tot buitencontractuele aansprakelijkheid. In dit geval wordt de dekking beperkt tot het bedrag van de vergoeding die verschuldigd zou zijn indien de vordering was gebaseerd op buitencontractuele aansprakelijkheid.”

De vraag stelt zich wat moet worden verstaan onder schade die “voortvloeit uit een feit dat op zich zelf aanleiding kan geven tot buitencontractuele aansprakelijkheid.”

Volgens de rechtbank heeft de opsteller van de voorwaarden hier aansluiting willen zoeken bij het principiële samenloopverbod tussen contractuele en buitencontractuele aansprakelijkheid.

Zoals onder randnr. 3 reeds werd gesteld, is de rechtbank van oordeel dat in casu zowel de fout als de schade eigen zijn aan de uitvoering van de overeenkomst zodat in casu er geen plaats is voor buitencontractuele aansprakelijkheid.

Om die reden betwist H. G. V. terecht haar dekkingsverplichting. De vordering tegen H. G. V. is ongegrond.

Het geschil tussen B. en B. B.

13. B. B. betwist de tussenvordering van B. niet voor wat het bedrag van de openstaande hoofdsom betreft. Het gaat om een bedrag van 8.525,42 euro.

Terecht betwist B. B. de omvang van de toegepaste interestvoet die maar liefst 18 % bedraagt. De bedongen interestvoet gaat kennelijk de ten gevolge van de vertraging geleden schade te boven. Overeenkomstig art. 1153 B.W. vermindert de rechtbank de bedongen interest tot de interestvoet van art. 5 van de wet van 02.08.2002 tot bestrijding van de betalingsachterstand inzake handelstransacties.

De afrekening van B. B. zoals vervat op p. 57-58 van haar synthesebesluiten komt de rechtbank correct voor.

Het geschil tussen B. en T.

14. Partijen twisten over de internationale rechtsmacht van de rechtbank om kennis te nemen van de rechtstreekse vordering die B. o.g.v. artikel 1798 B.W. tegen T. heeft ingesteld via dagvaarding van 31 oktober 2012. Ook stelt zich de vraag naar welk recht dan wel van toepassing is op deze vordering.

De rechtbank wenst vooreerst aan te stippen dat zij zich in het tussenvonnissen nog niet heeft uitgesproken over haar internationale rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering van B. tegen T. Het loutere feit dat in het tussenvonnissen de beide zaken werden samengevoegd impliceert niet de erkenning door de rechtbank dat haar internationale rechtsmacht in deze zaak kan worden weerhouden op basis van artikel 6.2 EEX-Verord. (zie randnr. 2 tussenvonnissen: *“de rechtbank beslecht in de huidige stand van het geding enkel de internationale rechtsmacht in de verhouding B. B. bvba jegens T. bv”*).

15. Volgens B. zou de internationale rechtsmacht van de rechtbank voortvloeien uit het forumkeuzebeding vervat in artikel 8 van de algemene voorwaarden van B. B., zijnde haar eigen opdrachtgever. Bij de instelling van de rechtstreekse vordering zou B. zich op dit forumkeuzebeding vervat in de overeenkomst tussen haar hoofdaannemer en diens hoofdaannemer/bouwheer kunnen beroepen.

Voor de bepaling van de internationale rechtsmacht van de rechtbank dient ook hier toepassing worden gemaakt van de EEX-Verord.

In casu ligt geen overeenkomst voor tussen B. en T. over de bevoegde rechtbank in de zin van artikel 23 EEX-Verord.

De vraag naar het bestaan van een overeenkomst in de zin van artikel 23 EEX-Verord. moet verdragsautonoom worden bepaald en B. verwijst dan ook ten onrechte naar de juridische aard van de rechtstreekse vordering in het Belgisch recht om voor te houden dat zij zich zou kunnen steunen op het forumbeding vervat in de algemene voorwaarden van B. B.

Deze algemene voorwaarden bevatten ook geen beding ten behoeve van een derde op basis waarvan B. zich rechtstreeks kan steunen op dat forumbeding.

16. Kan de rechtbank haar internationale rechtsmacht weerhouden op basis van artikel 5 EEX-Verord?

Daarvoor moet worden uitgemaakt of de rechtstreekse vordering van een onderaannemer valt binnen het domein van de ‘contractuele verbintenissen’ in de zin van artikel 5.1.a) EEX-Verord.

Volgens de rechtbank is dit inderdaad het geval.

Wanneer de wetgever in een mechanisme van rechtstreekse vordering voorziet, verleent hij aan een derde persoon bij een overeenkomst een eigen en persoonlijk recht dat die persoon uit die overeenkomst put en uitoefent ten aanzien van de schuldenaar van zijn eigen schuldenaar.

De rechtstreekse vordering behelst dus steeds de uitoefening door een derde van een recht dat voortspuit uit een overeenkomst. Het voorwerp van de vordering van B. is de contractuele prestatie die T. aan B. B. verschuldigd is. In die zin gaat het om *contractuele* verbintenissen.

De vraag is of dit standpunt verzoend kan worden met de enge definitie die het Hof van Justitie aan het begrip ‘contractuele verbintenissen’ heeft gegeven. In het arrest *Handte* omschreef het Hof dit begrip als “*een verbintenis die een partij vrijwillig heeft aangegaan jegens een andere*” (arrest van 17 juni 1992, C-26/91, punt 15). Uit deze omschrijving zou men kunnen afleiden dat de contractspartijen en procespartijen steeds zouden moeten samenvallen en dat de toepassing van artikel 5.1 EEX-Verord. niet openstaat voor een derde bij de initiële overeenkomst.

In het latere arrest *Frahuil* van 5 februari 2004 (zaak C-265/02) lijkt het Hof dit identiteitsvereiste te hebben bijgesteld (zie B. VOLDERS, *Afgebroken contractonderhandelingen in het internationaal privaatrecht*, Larcier, Gent, 2008, 69-72, nr. 118-127).

Uit de punten 25 en 26 van dit arrest leidt de rechtbank af dat de toepassing van artikel 5.1 EEX-verord. zich ook uitstrekt tot aanspraken van derden die voortspuiten uit de hoofdovereenkomsten voor zover de tussenkomst van die derde door de partijen bij de hoofdovereenkomst kon worden voorzien.

Volgens de rechtbank was de tussenkomst van B. voor T. voorzienbaar. Immers: T. treedt op als hoofdaannemer van een project gelegen op het Belgisch grondgebied; T. gaat een aannemingsovereenkomst aan met een Belgische aannemer waarbij zij zich verbindt tot betaling van diens facturen; T. had er kennis van dat haar aannemer op haar beurt de werken zou uitbesteden aan onderaannemers. B. B. beschikte immers niet zelf over het vereiste vaartuig, noch over de nodige feit dat B. B. de aanneming uitbesteedde aan M. en B..

In het geval een bouwheer beslist om een aannemingsovereenkomst te sluiten en zich verbindt tot betaling van de facturen van de aannemer, hij bovendien akkoord gaat dat die aannemer beroep doet op onderaannemers en hij kon voorzien dat de door het Belgisch recht beheerste aannemingsovereenkomst aanleiding kan geven tot een rechtstreekse vordering van de onderaannemer dan is in dat geval weldegelijk sprake van een vrijwillig aangegane verbintenis in hoofde van de bouwheer. In dat geval heeft de rechtstreekse vordering het karakter van een contractuele betwisting in de zin van art. 5.1. EEX-Verord.

17. B. heeft haar duikdiensten ('diving services') op het Belgisch grondgebied verricht. Geen van de partijen betwist dit gegeven.

Nu de diensten op het Belgisch grondgebied werden verstrekt heeft deze rechtbank bij toepassing van artikel 5.1b) tweede streepje EEX-Verord. internationale rechtsmacht om kennis te nemen van de rechtsvordering van B.

18. Vervolgens stelt zich de vraag welk recht op deze rechtsvordering van toepassing is. Ook deze vraag heeft geen pasklaar antwoord.

Over de *lex contractus* bestaat geen betwisting. De hoofdaannemingsovereenkomst wordt beheerst door het Belgisch recht. Op de onderaannemingsovereenkomst tussen B. B. en B. is het Nederlands recht van toepassing.

Aan welke van beide contracten wordt de rechtstreekse vordering het best verbonden?

Zoals voorheen gesteld wijkt de rechtstreekse vordering af van het algemeen beginsel van de relativiteit van de overeenkomsten door aan een derde bij een overeenkomst een eigen en persoonlijk recht toe te kennen dat die persoon uit die overeenkomst put en dat hij uitoefent ten aanzien van de schuldenaar van zijn eigen schuldenaar.

Ten gevolge van de doorbreking van de relativiteit van de overeenkomst komt het gepast voor de belangen van de bouwheer voor ogen te houden en de *lex contractus* van de hoofdovereenkomst ook toe te passen op de rechtstreekse vordering van de onderaannemer. Door de keuze van dit recht worden de legitieme verwachtingen van de bouwheer gevrijwaard. Door te kiezen voor een welbepaald recht kan de bouwheer reeds op voorhand weten of hij kan geconfronteerd worden met een rechtstreekse vordering van onderaannemers.

Voor deze keuze vindt de rechtbank ook enige aanknopingspunt in de Rome I-Verord. (Verordening (EG) Nr. 593/2008 van 17 juni 2008 inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst.) Vermits er tussen de rechtstreekse vordering en de hoofdovereenkomst een belangrijke verbondenheid bestaat kan verwezen worden naar artikel 12.1 b) Rome I-Verord. dat voorziet dat de betwistingen i.v.m. de *nakoming* van de overeenkomst beheerst worden door de *lex contractus*.

Vermits in casu partijen bij de hoofdovereenkomst geopteerd hebben voor de toepassing van het Belgisch recht, kan B. bij toepassing van artikel 1798 B.W. de rechtstreekse vordering uitoefenen.

Over de wijze waarop zij de vordering heeft uitgeoefend bestaat geen betwisting.

De vordering van B. is dienvolgens gegrond, met dien verstande dat ook hier de afrekening zoals vervat op p. 57-58 van de synthesebesluiten van B. B. dient worden weerhouden.

Wat de gedingkosten betreft

3. Enkel voor wat het geding tussen T. en B. B. betreft is dit vonnis geen eindvonnis.

Voor de andere procesverhoudingen gaat het wel om een eindvonnis zodat de rechtbank voor die verhoudingen de gedingkosten reeds kan begroten.

Vermits voor vrijwaringsvorderingen het eigenlijke voorwerp overeenstemt met het voorwerp van de vordering in de hoofd procesverhouding, gaat het eveneens om een in geld waardeerbare vordering. Nu T. vanwege B. B. een vergoeding vordert van 500.000,00 euro bedraagt de rechtsplegingsvergoeding in hoofde van M. en in hoofde van H. G. V. telkens 7.700,00 euro.

Ook voor de ongegronde tussenvorderingen die T. tegen M. en tegen B. heeft ingesteld, dient zij een rechtsplegingsvergoeding betalen. Zij heeft door het instellen van de vorderingen, ook al werden deze slechts in ondergeschikte orde gesteld, immers nieuwe procesverhoudingen gecreëerd.

4. Geen van de partijen betwist de gevorderde uitvoerbaarheid.

De voorschriften van art. 2-30 tot 37 van de wet van 15 juni 1935, op het gebruik van de talen in gerechtszaken, werden nageleefd.

OM DEZE REDENEN,

beslist de rechtbank, na beraadslaging, op tegenspraak:

Het tussenvonniss van 31 december 2012 verder uitwerkend,

Verklaart de vordering van B. B. BVBA tegen T. BV gegrond,

Veroordeelt T. BV dienvolgens tot betaling aan B. B. BVBA van een bedrag van 451.938,48 euro, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten aan de intrestvoet overeenkomstig art. 5 van de Wet van 2 augustus 2002 betreffende bestrijding van de betalingsachterstand bij handelstransacties op de resterende hoofdsom van 432.106,85 euro vanaf 1 september 2013 tot op het ogenblik van de algehele betaling;

Veroordeelt T. BV tevens tot betaling van de gerechtelijke intresten aan de gewone wettelijke intrestvoet op het schadebeding van 2.500,- euro vanaf de dag van dagvaarding tot op het ogenblik van de algehele betaling;

Zegt voor recht dat de betalingen die T. BV vanaf heden nog aan B. O. BV verricht uit hoofde van de rechtstreekse vordering van de beide voormelde veroordelingen in mindering moeten worden gebracht;

Verklaart de tegenvordering van T. BV tegen B. B. BVBA ontvankelijk,

Alvorens over de gegrondheid uitspraak te doen, heropent ambtshalve de debatten ten einde T. BV toe te laten bijkomend bewijs voor te dragen van de door haar geleden schade;

[...]

Stelt de verdere behandeling van de gegrondheid van de tegenvordering van T. BV tegen B. B. BVBA op de zitting van 22 april 2015 om 9u;

Zegt nu reeds voor recht dat de aansprakelijkheid van B. B. BVBA in ieder geval beperkt zal zijn tot een bedrag van 200.000,00 euro in hoofdsom;

Verklaart de tussenvordering van T. BV tegen M. BV en tegen B. O. BV ontvankelijk en ongegrond,

Verklaart zich zonder internationale rechtsmacht om kennis te nemen van de vordering van B. B. BVBA tegen M. BV;

Verklaart de vrijwaringsvordering van B. B. BVBA tegen H. G. V. NV ontvankelijk en ongegrond;

Verklaart de rechtstreekse vordering ingesteld door B. O. BV tegen T. BV ontvankelijk en deels gegrond,

Veroordeelt T. BV tot betaling aan B. van de som van 22.980,44 euro, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf 11 september 2014 tot datum van betaling aan de intrestvoet overeenkomstig art. 5 van de Wet van 2 augustus 2002 op een hoofdsom van 20.476,17 euro.

Verklaart de tussenvordering van B. O. BV tegen B. B. BVBA ontvankelijk en deels [gegrond],

Veroordeelt B. B. BVBA tot betaling aan B. O. BV van de som van 22.980,44 euro, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten vanaf 11 september 2014 tot datum van betaling aan de intrestvoet overeenkomstig art. 5 van de Wet van 2 augustus 2002 op een hoofdsom van 20.476,17 euro, met dien verstande dat de betalingen die T. BV aan B. O. BV verricht uit hoofde van de rechtstreekse vordering van deze veroordeling in mindering moeten worden gebracht;

Houdt de uitspraak over de gedingkosten in de procesverhouding tussen T. BV en B. B. BVBA aan.

Veroordeelt B. B. BVBA tot betaling van de gedingkosten in de procesverhouding tussen haar en M. BV, deze in hoofde van B. B. BVBA begroot op 429,38 euro dagvaardingskosten en in hoofde van M. BV begroot op 7.700,00 euro rechtsplegingsvergoeding;

Veroordeelt B. B. BVBA tot betaling van de gedingkosten in de procesverhouding tussen haar en H. G. V. NV, deze in hoofde van B. B. begroot op 190,61 euro dagvaardingskosten en in hoofde van H. G. V. begroot op 7.700,00 euro rechtsplegingsvergoeding;

Veroordeelt T. BV tot betaling van de gedingkosten in de procesverhouding tussen haar en B. O. BV, deze in hoofde van B. O. BV begroot op 559,52 euro dagvaardingskosten en op 7.700,00 euro rechtsplegingsvergoeding (rekening houdend met het bedrag van de tussenvordering);

Veroordeelt T. BV tot betaling van de gedingkosten in de procesverhouding tussen haar en M. BV, deze in hoofde van M. BV begroot op 5.500,00 euro rechtsplegingsvergoeding;

Veroordeelt B. B. BVBA tot betaling van de gedingkosten in de procesverhouding tussen haar en B. O. BV, deze in hoofde van B. O. BV begroot op 2.750,00 euro rechtsplegingsvergoeding;

Staat de voorlopige tenuitvoerlegging van het vonnis toe ook al wordt er verzet of beroep aangetekend.

Aldus gewezen door de achtste kamer van de rechtbank van koophandel Antwerpen, afdeling Hasselt, samengesteld uit:

W. De Bus, rechter, voorzitter van de kamer,
P. Driesen, plaatsvervangend rechter in handelszaken,
J. Vermeire, plaatsvervangend rechter in handelszaken,
C. Schoels, griffier,

en uitgesproken in openbare zitting van diezelfde kamer op 8/10/2014 [...].

